

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 166, Έτος 17ο, Αύγουστος – Σεπτέμ. 2011

Μήπως πρέπει να ομολογήσουμε τον αδελφό για να σχετιστούμε με τον Χριστό;

Σφίγγονται οι νεοεποχικές δυνάμεις της παγκοσμιοποίησης να βγάλουν τον Χριστό από μέσα μας, γιατί αυτός είναι ο βαθύτερος σκοπός τους. Να πάψουμε να είμαστε αντιστεκόμενοι στα άνομα σχέδιά τους.

Η Ορθόδοξη συμπεριφορά της πίστης είναι θεμελιωμένη σε δημοκρατικές ρίζες και αντιφάσκει πάντα στις αυταρχικές συμπεριφορές του Δυτικού ορθολογισμού, που αλύγιστος συνεχίζει σήμερα τις επιθέσεις του ενάντια στην οικονομική μας αδυναμία.

Οι κυβερνώντες μας έχουν τα νότια τους εξασφαλισμένα από παντός χρηματικού πειρασμού, ώστε να διατηρούν ακέραιη την νηφαλιότητά τους και να μας παρουσιάζουν χωρίς ίχνος ντροπής τα ανάληγτα οικονομικά σχέδιάσματά τους!

Αγχώνεται ο ψυχισμός ημών των απλών ανθρώπων με τις αθεόφοβες πράξεις των εξωτερικών τοκογλυφικών σαδιστικών παραγόντων που κατάντησαν να εμπορεύονται το χρήμα, καθώς και των ημετέρων εντοπίων συνεργατών τους που επιμένουν να το αντλούν με ζήλο έξω από τον εαυτό τους! Πυκνές ανεβαίνουν οι βοές και οι δεήσεις των απολυμένων, των αδικουμένων, των συνθλιβομένων νεομαρτύρων, που δεν απασχολούν και πολύ εμάς τους κάτω στρατευομένους..! «*Ἴδὸν ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν ὁ ἀπεστερημένος ἀφ' ὑμῶν κρᾶζει, καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὄτα Κυρίου Σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν*» (Γακ. ε' 4).

(Συνέχεια στη σελ. 2)

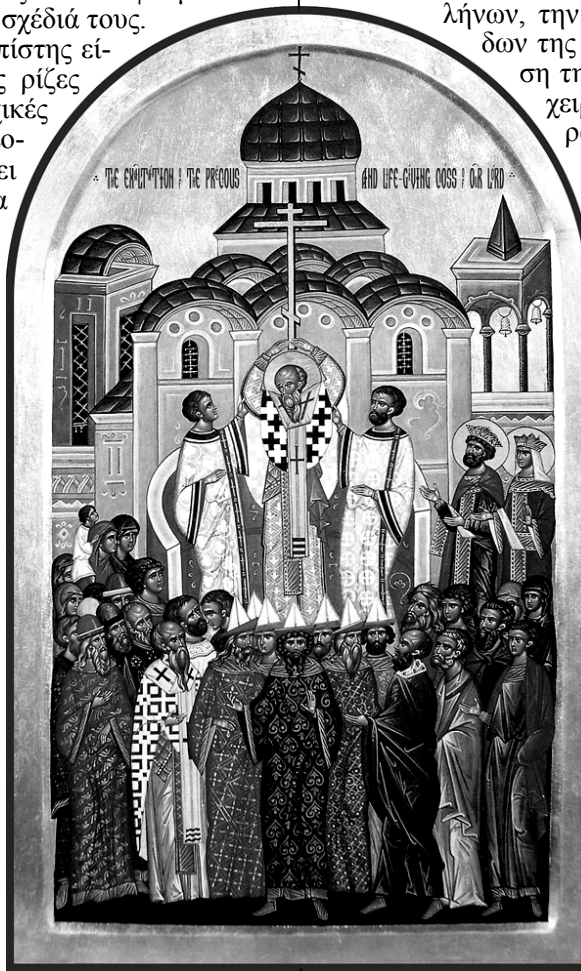
Μέτοχοι και κοινωνοί

Οσοι μελετούν την ιστορία του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας διαπιστώνουν ότι, όπου και όταν εφαρμόστηκαν κοινωνικοί, συνεργατικοί και συμμετοχικοί τρόποι οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας τότε είχαμε πάντοτε κοινωνική ειρήνη, πρόοδο, προκοπή και κοινή ευημερία. Ας θυμηθούμε τα κοινά των αρχαίων Ελλήνων, την συμμετοχική σύμπραξη των ψαράδων της Γεννησαρέτ, την κοινοτική οργάνωση της πρώτης Εκκλησίας, τις κοινές επιχειρήσεις κατά την εποχή της τουρκοκρατίας, τα κοινόβια μοναστήρια, τις ελληνορθόδοξες κοινότητες κατά τη μακράιων τουρκοκρατία και τους πολυάριθμους συνεταιρισμούς και τους τόσους εθνικούς ευεργέτες.

Αυτή την ευεργετική επίδραση του κοινοτικού και συνεταιρικού πνεύματος την εγνώριζαν καλά οι εκμεταλλευτικοί και καιφαιαοκρατικοί κύκλοι που ανέλαβαν την διακυβέρνηση της χώρας, γι' αυτό και οι πρώτες πράξεις που έκαναν το 1833 ήσαν να υποτάξουν την Εκκλησία στο Κράτος, να διαλύσουν τις κοινότητες, να αποθαρρύνουν την περιφερειακή ανάπτυξη και να υποχρεώσουν τη χώρα μας στο ξένο κεφάλαιο. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι τις ημέρες μας οπότε συνετελέσθη το μέγα έγκλημα της υπερφορολόγησης των ομορρύθμων και ετερορρύθμων εταιρειών, η εξαφάνιση των κοινοτήτων και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας.

Βεβαίως, κατά καιρούς υπήρξαν διάφοροι τίμιοι άνθρωποι και πιστοί χριστιανοί οι οποίοι διαμαρτυρήθηκαν για την κακοποίηση του κοινοτικού πνεύματος και την αλλοίωση της ελληνορθόδοξου συνειδήσεως. Οι περισσότεροι όμως Έλληνες

(Συνέχεια στη σελ. 4)

ση του κοινοτικού πνεύματος και την αλλοίωση της ελληνορθόδοξου συνειδήσεως. Οι περισσότεροι όμως Έλληνες

Η ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Στις 14 Σεπτεμβρίου γιορτάζουμε την παγκόσμια ύψωση του Τιμίου Σταυρού. Ο Τίμιος Σταυρός είναι το ιερό σύμβολο της χριστιανικής θρησκείας αλλά και το καθημερινό βίωμα των χριστιανών. Ο Σταυρός είναι η Εικόνα του Εσταυρωμένου Χριστού. Εσταυρώθει ο Ιησούς Χριστός ουχί ως κακούργος και ουχί ως Θεός αλλ' ως άνθρωπος. Δεν διέπραξεν έγκλημα αλλά επωμίσθη τις αμαρτίες των ανθρώπων για να τους λυτρώσει με τον θάνατον και την Ανάστασή Του. Είναι η πληγή που λύνει τις ποινές των

ανθρώπων, πόνος που μεταδίδει τη ζωή, «φυσίζως αληθῶν». Ο ματωμένος Σταυρός του Κυρίου έγινε από όργανα τιμωρίας, όργανο σωτηρίας. «Ου γαρ έπι καταδίκης εστί τιμωρία αλλά τρόπαιον εδειχθη ημίν σωτηρίας» λέει ένα τροπάριο. Όπως γράφει ο ιερός Χρυσόστομος: «αυτό το καταραμένο και αποτρόπαιο σύμβολο της χειρότερης τιμωρίας, τώρα έχει γίνει ποθητό και αξιολύπητο». Το αντικείμενο της αισχύνης έγινε η δόξα της εκκλησίας. Της κατάρτας το σύμβολο έγινε «αράς της αρχαίας λύτρου». «Χαράς σημείον», «ζωής ταμείον», «νικοποιόν όπλον». Όργανο θυσίας σωτηρίας, χαράς, αγιασμού και χάριτος. Έχει γίνει «όπλον ειρήνης, αήτητον τρόπαιον».

Σταυρός! Το ακατάλυτο σύμβολο της θυσίας και το μέτρο της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Πάνω στο ξύλο του Σταυρού, μαζί με το πανάχραντο σώμα Του, ο Κύριος κάρφωσε τις αμαρτίες μας. «Σταυρός υψούται σήμερα και κόσμος αγιάζεται». Η Εκκλησία ιδρύθηκε με το Σταυρό του Ενός και συνεχίζεται με το σταυρό όλων μας. «Όσα ο Ιησούς εδίδαξε με το Ευαγγέλιο σε τρία χρόνια τα ανακαφαιώνει πάνω στο Σταυρό σε τρεις ώρες», τονίζει ο Άγιος Αυγουστίνος. Ο Σταυρός είναι το σημείο της καταλλαγής και συμφιλίωσης με το Θεό.

Ένας Αγιορίτης τονίζει: «Πριν σου στεί-
(Συνέχεια στη σελ. 2)

Μήπως πρέπει να ομολογήσουμε τον αδελφό για να σχετιστούμε με τον Χριστό;

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Δοξάζεται σήμερα η απληστία, ο αυταρχισμός και ο αδιόρθωτος φασισμός που, παρά τα όσα έχει πάθει στο παρελθόν, εννοεί να υποδουλώσει τον άνθρωπο μια για πάντα και να του αφαιρέσει το δικαίωμα ν' αναπνέει τόσο, όσο του χρειάζεται, για να δουλεύει σαν σκλάβος και να μπορεί να καταναλώνει!

Όμως, ως εκεί και μη παρέκει, όπως λέει η λαϊκή έκφραση, αγαπητοί μας εταίροι και φίλοι πατριώτες. Που αγωνίζεσθε για... χάρη μας να καταπολεμήσετε την «κρίση» στύβοντας τ' απομεινάρια μας, να τα κάνετε δεκάρες, να πληρώνεται το ΔΟΥ ΝΟΥ ΤΟΥ, να μας δίνει την ευλογία του.

Αμαρτωλοί είμαστε όλοι οι στυβόμενοι, όμως είναι δικός μας ο Χριστός και τώρα έχουμε συμμαχία μαζί Του. Αρκετά τον νοιώσαμε σαν ελεγκτή των πράξεών μας. Τώρα τον βλέπουμε σαν Φίλο, όπως μας είπε και ο άγιος πατήρ Πορφύριος, και ας είναι το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος! Καταλαβαίνει τώρα ο Φίλος μας ότι παλεύουμε με απάνθρωπα τέρατα και δεν μας γυρεύει, όπως πιστεύαμε παλιά, μπακαλίστικους λογαριασμούς και αγχωνόμαστε από τα χρεωμένα μας τεφτέρια! Τώρα μας τα σχίζει. Αφού μας χρεώνουν οι τράπεζες και οι «αγορές» μέχρι θανάτου, μας δίνει ζωή, ελευθερία, κουράγιο και μεγαλοψυχία! Αυτό θα πρέπει να το νοιώσουμε βαθειά στην ψυχή μας και να αισιοδοξούμε και ν' απαλλαγούμε από κάθε ηθικοτρομοκρατικές αυστηρότητες, που τείνουν να μας διαψεύσουν κάθε εν Χριστώ ελευθερία, επανερχόμενες και πάλι σε νηπιοπαιδαγωγικά δεσποτικά φόβητρα.

Θα πρέπει να είχαμε το θάρρος σαν Εκκλησία λαού να παιδαγωγήσουμε, να ελέγξουμε και να συμμορφώσουμε τους αφεντάδες μας στο καθήκον τους και στην πορεία τους. Αφού όμως προτιμήσαμε την «υπακοή» και την «υποταγή» σαν «ταπεινά» κατηχητόπουλα, χάσαμε πλέον το τραίνο που απομακρύνεται σφυρίζοντας στον ορίζοντα, αφήνοντας μας την παρηγοριά, Κύριος είδε πόσων χρόνων υπομονή θα χρειαστούμε, για να αναπληρώσουμε τα κενά της «πειθαρχικότητάς μας».

Χωμένοι τώρα μέσα στο σκοτεινό τούνελ της Παγκοσμιοποίησης ψάχνουμε να βρούμε τον μίτο της Αριάδνης που θα μας οδηγήσει κάποια ώρα στην έξοδο από το λαγούμι του Μινώταυρου... Αμα δεν υπάρχει ο κατάλληλος Θησέας που θα εξοντώσει το ανθρωποφάγο τέρας, το πρόβλημα δεν

Η ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

λει ο Θεός το σταυρό που σηκώνεις, τον κοίταξε με τα πάνσοφα μάτια του, τον εξέτασε με τη θεία λογική Του, τον έλεγξε με την ατελείωτη δικαιοσύνη Του, τον θέρμανε στην γεμάτη αγάπη καρδιά Του, τον ζύγισε καλά με τα στοργικά Του χέρια μη τυχόν και πέσει βαρύτερος απ' όσο μπορείς να σηκώσεις. Και αφού υπελόγησε το θάρρος σου, τον ευλόγησε, και τον απέθεσε στους ώμους σου. Μπορείς να τον σηκώσεις! Κράτησέ τον κι ανέβαινε από το Γολγοθά προς την Ανάσταση».

Ο Εσταυρωμένος αγαπά τον παραπληνόμενο άνθρωπο, θέλει την ευτυχία του και ανεβαίνει στον Γολγοθά για την σωτηρία του. Από εκεί, με τον ιδρώτα της μεγάλης αγωνίας και το θείο αίμα των πληγών του εκπληρώνει το έσχατο χρέος για την αλήθεια, την αγάπη και τη δικαιοσύνη όλου του κόσμου. Ο Σταυρός είναι η σταυρωμένη αγάπη.

«Ολόκληρος ο Χριστιανικός πολιτισμός θεμελιώθηκε στη θανάσιμη αγωνία ενός Εσταυρωμένου (Χρ. Μαλεβίτσης). Μονάχα μάτια γεμάτα δάκρυα κι αγνές ψυχές μπορούν να ατενίσουν τον Ιησού, που ύψωσε σε αντικείμενο λατρείας την αμαρτωλή ανθρωπότητα. Ο Ιησούς είναι ο μόνος στον κόσμο που μίλησε από τη μεριά του θύματος του κόσμου τούτου. «Ο Σταυρωμένος Χριστός είναι ο Σταυρωμένος άρτιος άνθρωπος» (Ν. Καζαντζάκης). Για να μπορέσεις να πλησιάσεις τον Εσταυρωμένο, ο καλύτερος και ασφαλέστερος τρόπος είναι να σηκώσεις πάνω στους ώμους σου τον

απαλείφεται με τίποτα, ούτε μετατίθεται εις την ανυπαρξία. Εξακολουθεί να υπάρχει και να κάνει την δουλειά του εξολοθρευόντας υπάρξεις, κι ας λένε μερικοί ότι η «ασθένεια» είναι περαστική!!! Το 1821 η «πνευματικότης» ενεργά επενέβη εις τον αγώνα της Ελευθερίας, σήμερα όμως σ' αυτόν τον στυγερό Αρμαγεδδώνα, δυστυχώς, μάλλον τον χαϊδεύει... Και καμαρώνει θρασύτατα η «κρίση» που δεν κρίνεται ούτε από τον λόγο της διοικήσεως, ούτε από τους αντιπολιτευομένους, ούτε και από τους συμπολιτευομένους, αδιαφορώντας για τα πλήθη εκατομμυρίων ανθρώπων που συγκεντρώνονται «αγανακτισμένοι» στις πλατείες.

Αυτή είναι η ώρα που θα χρειαστεί να ομολογήσουμε τον αδελφό έμπρακτα και όχι με παχιά λόγια. Να πάψουμε να είμαστε **ανάδελφοι** και φαινόμενα μοναδικά και μη συσχετιζόμενα με τον πλησίον.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ίσως να κάνουμε το «λάθος» και σχετιστούμε και με τον Θεάνθρωπο Χριστό, συγκοινωνούντες και μ' εκείνους τους «αποκρουστικούς» ανθρώπους που ονόμασε αδελφούς Του ελαχίστους.

Γ. Σ. Γκεζερλής

πονεμένο άνθρωπο. Είναι το μόνο φορτίο, που ξαλαφρώνει τον αχθοφόρο και τον ανυψώνει στο Θεό. Ο Εσταυρωμένος λύτρωσε τους ανθρώπους. «Ο Χριστός θα αγωνιά πάνω στο Σταυρό ως τη συντέλεια της Ιστορίας. Δεν πρέπει να κοιμηθούμε όλο αυτό το διάστημα» γράφει ο Πασκάλ. Πάνω σ' αυτό το ξύλο της ατίμωσης με αδημονία και αγριότητα σταυρώθηκε το πολυτιμότερο συστατικό της ζωής και της μοίρας μας, η αγάπη.

Σήμερα ο Χριστός ξανασταυρώνεται σαν την αλήθεια. Το κύριο χαρακτηριστικό της διαφθοράς είναι ο εξοβελισμός της αλήθειας. Και αυτοί που λένε την αλήθεια σταυρώνονται ... ώστε να φτάσουμε στις προβλέψεις του Γκαίτε: «Βλέπω να έρχεται ο καιρός, που ο Θεός δεν θα βρίσκει καμιά χαρά στην ανθρωπότητα. Θα πρέπει πάλι να τα συντρίψει όλα, για να αναανεώσει τη δημιουργία». Στην απελπισία του κόσμου ο Σταυρός του Χριστού και ο επ' αυτού Εσταυρωμένος είναι ο φάρος της Ελπίδας.

Νίκος Ι. Κωστάρας

Κι ανάπτυξη πετύχαμε και τον μεπλά μας βρήκαμε!

*Είμαστε ανάποδος λαός
χωρίς ευγνωμοσύνη
η άμοιρη ηγεσία μας
σκληρούς αγώνες δίνει.*

*Με επιστήμη και πυγμή
με κάθε αλχημεία
να φέρει σε λογαριασμό
της κρίσης τη μανία.*

*Κι εμείς οι σκληροτράχηλοι
βροντάμε και ζητάμε
τις κεφαλές των αρχηγών
ωμές για να τις φάμε.*

*Είμαστε τέκνα διαφθοράς
δεν ξέρουμε που πάμε
όσα κι αν μας προσφέρουνε
εμείς πάντα ζητάμε.*

*Μας κάνανε ανάπτυξη
με σούπερ ΦΙ ΠΙ Α
και μας αυξήσαν ειδικά
τα ντόπια ποσοστά.*

*Δεν φταίνε οι υπεύθυνοι!
Η νέα λογική
με πράσινες ταχύτητες
χαιρείται τη ζωή!*

*Είναι αξιοθαύμαστη
η κρατική σοφία
μόλις κενό εμφανιστεί
βρίσκει τη θεραπεία.*

*Ευπρόσδεκτοι οι ξένοι μας,
πληρώνουν δεκατρία
και του ραγιά το ΦΙ ΠΙ Α
μονάχα είκοσι τρία.*

ο Παράλογος

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, gbelis@di.uoa.gr
Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην
ιστοσελίδα www.pigizois.gr

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(π. Αλεξάνδρου Σμέμαν)

Η ευλάβεια πού δείχνει, ή Εκκλησία στην Παναγία ριζώνει στην υπακοή της στον Θεό, στην εκούσια επιλογή της να δεχθεί μια πρόσκληση αδύνατη στα ανθρώπινα μέτρα. Η Ορθόδοξη Εκκλησία ανέκαθεν τόνιζε τη σύνδεση της Παναγίας με τον άνθρωπο και χαιρείται γι' αυτήν και τη θεωρεί ως τον καλύτερο, καθαρότερο και πιο υπέροχο καρπό της ανθρώπινης ιστορίας και της αναζητήσεως του Θεού από τον άνθρωπο, της αναζητήσεως του εσχάτου νοήματος, του εσχάτου περιεχομένου της ζωής του ανθρώπου. Αν στη Δυτική Χριστιανιστική ή ευλάβεια προς την Παναγία περιστράφηκε γύρω από την αειπαρθενία της, ή καρδιά της ευλάβειας, της σκέψεως και της αγάπης της Ορθόδοξης Ανατολής προς την Παναγία, υπήρξε πάντοτε ή Μητρότητα της, ή σχέση σαρκός και αίματος πού είχε με τον Ιησού Χριστό. Η Ανατολή χαιρείται πού ο ρόλος του ανθρώπου είναι βασικός στο θείο σχέδιο. Ο Υιός του Θεού έρχεται στη γη, ο Θεός εμφανίζεται, για να λυτρώσει τον κόσμο, γίνεται άνθρωπος για να ενσωματώσει τον άνθρωπο στη θείκη του κλήση, και σ' αυτό συμμετέχει ολόκληρη ή ανθρωπότητα. Αν αντιληφθούμε πώς ή κοινή φύση του Χριστού με τη δική μας είναι ή μεγαλύτερη χαρά και το μεγαλύτερο βάθος του Χριστιανισμού, ότι ο Χριστός είναι γνήσιος άνθρωπος ή όχι κάποιο φάντασμα ή κάποιο ασώματο φαινόμενο, ότι είναι κάποιος από μας και παραμένει αιωνίως ενωμένος μαζί μας μέσω της ανθρώπινης φύσεως Του, τότε ή ευλάβεια προς την Παναγία γίνεται κατανοητή, επειδή αυτή του προσέφερε την ανθρώπινη φύση, τη σάρκα και το αίμα Του. Αυτή δίνει τη δυνατότητα στον Χριστό να ονομάζεται πάντοτε "Υιός του Ανθρώπου".

Υιός του Θεού, Υιός του Ανθρώπου... ο Θεός πού κατήλθε κι έγινε άνθρωπος, ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να εξαγιασθεί, να μπορέσει να γίνει κοινωνός "θείας φύσεως" (Β' Πέτρου 1, 4), ή, σύμφωνα με την έκφραση των διδασκάλων της Εκκλησίας, να "θεωθει". Ακριβώς εδώ, σ' αυτή την εξαιρετική αποκάλυψη της αυθεντικής φύσεως και κλήσεως του ανθρώπου, βρίσκεται ή πηγή αυτής της ευγνωμοσύνης και τρυφεράδας πού περιβάλλει τη Θεοτόκο, ως σύνδεσμο μας με τον Χριστό, και μέσω Αυτού με τον Θεό. Πουθενά δε αλλού δεν αντικατοπτρίζεται αυτό καλύτερα απ' ότι στη γέννηση της Θεοτόκου. Σε κανένα όμως σημείο της Αγίας Γραφής δεν αναφέρεται τίποτε γι' αυτό το γεγονός. Γιατί όμως θα έπρεπε να αναφέρεται; Υπάρχει κάτι το αξιόλογο, κάτι το ιδιαίτερα μοναδικό στη συνηθισμένη γέννηση ενός παιδιού, σε μια γέννα όπως όλες οι άλλες; Αν όμως ή Εκκλησία άρχισε να μνημονεύει το γεγονός με μια ιδιαίτερη εορτή, αυτό δεν έγινε επειδή ή γέννα καθαυτή ήταν κάτι το μοναδικό ή θαυματουργικό ή ασυνήθιστο γεγονός. Το αντίθετο, μάλιστα.

Το ότι είναι τόσο συνηθισμένο γεγονός αποκαλύπτει μια φρεσκάδα και μια λάμψη όσον αφορά το καθετί πού αποκαλούμε

Χαιρετισμός σε ανάλαφρη ψυχή

Την 9^η Ιουνίου 2011 απεβίωσε η Αικατερίνη Σπυριδωνος Γκεζερλί ηλικίας 60 ετών έχοντας διανύσει μια μακρά περίοδο ζωής δυσβάστακτης,

εξ' αιτίας της αναπηρίας της, της αθόρυβα ηρωϊκής και υπομονετικής (σύνδρομο Down). Μια ζωή όπου δεν μπορούσε να εκφραστεί, όπως οι συνάνθρωποί της. Να εξηγήσει τις επιθυμίες της, να προσδιορίσει τους πόνους της και τα αβάστακτα παθήματά της, ψυχολογικά και σωματικά. Σε μια διέξοδο κατέληγε συνήθως, την αποδοχή πάντων των περιστατικών, όσων της ήταν ενοχλητικά, κουραστικά, οδυνηρά, περιφρονητικά ή και χαρούμενα!

Ευρίσκετο πάντα σε ετοιμότητα να περιορίσει τις διαμαρτυρίες της, διότι, δυστυχώς, η προσαρμοστικότητα της ήταν ατελής μπροστά στις ανάγκες της καθημερινής ζωής, καθώς και στα λοξοκοιτάγματα κάποιων «προνομιούχων» συνανθρώπων της.

Αρκετά είναι σήμερα αυτά τα πρόσωπα που έρχονται εις την ζωή, παρά την «πρόοδο» που έχει σημειώσει η επιστήμη στο να τους κλείνει την πόρτα με την... συγκατάθεση των γονέων

«ρουτίνα» και συνηθισμένο, και δίνει νέο βάθος στις «ασήμαντες» λεπτομέρειες της ζωής του ανθρώπου. Τί παρατηρούμε στην εικόνα της εορτής, όταν την αντικρίζουμε με τα πνευματικά μας μάτια; Πάνω σ' ένα κρεβάτι είναι ξαπλωμένη μια γυναίκα, ή Άννα, σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση, πού μόλις έχει γεννήσει μια κόρη. Δίπλα της είναι ο πατέρας του παιδιού, ο Ιωακείμ, σύμφωνα πάλι με την ίδια παράδοση. Λίγες γυναίκες στέκονται εκεί κοντά, πού πλέον του νεογέννητο για πρώτη φορά. Το πιο συνηθισμένο, δηλαδή, και απαρατήρητο γεγονός. "Η δεν είναι έτσι; Μήπως ή Εκκλησία θέλει, μέσα απ' αυτή την εικόνα, να μας πει πώς ή κάθε γέννα, ή είσοδος κάθε νέου ανθρώπου στον κόσμο και στη ζωή, δεν είναι παρά ένα μέγιστο θαύμα, ένα θαύμα πού διαρρηγνύει κάθε ρουτίνα, επειδή σημαδεύει την αρχή κάποιου γεγονότος δίχως τέλος, την αρχή μιας μοναδικής και ανεπανάληπτης ζωής, την αρχή ενός νέου προσώπου; Με κάθε γέννα ο κόσμος δημιουργείται, κατά μία έννοια, εξ αρχής, και προσφέρεται ως δώρο σ' αυτόν το νέο άνθρωπο για να είναι ή ζωή του

(Συνέχεια στη σελ. 4)

τους. Δεν γνωρίζουμε πώς να τα υποδεχόμαστε, όταν καταφέρουν και γλιστρήσουν με τον Α ή Β τρόπο και εισέλθουν στο στάδιο των **προνομιούχων**, αφού, βέβαια, έχουν περάσει το ανελέητο φράγμα των υπερήχων που επισημαίνει τις **απαράδεκτες** ατέλειές τους.

Έκκληξη η παρουσία τους στους εμβρόντητους γονείς που δεν ξέρουν από πού και πώς να παρηγορηθούν από την σύμφορά που τους έτυχε. Μελανιάζει το είναι τους και ο κόσμος γύρω τους χάνει το κάθε γνώριμο ευχάριστο νόημα του.

Το να τα δεχθούμε αδιάφορα και ψυχρά σαν μια αποτυχημένη ζαριά που μας ήρθε, ούτε και αυτό λύνει ένα πρόβλημα που οξύνεται στο μέλλον αντί να βρίσκει τη θεραπεία του, που είναι το αίσθημα ενδιαφέροντος και αγάπης και μεγαλοψυχίας προς το πρόσωπο που διατηρεί ανεπαρκείς δυνάμεις προς τη ζωή.

Σαν μήνυμα μυστικό, βαθύτερο και ευεργετικό θα πρέπει να γίνει αποδεκτό το παιδί που έρχεται καλοδεχούμενο με σύνδρομο Down. Μήνυμα, που συν τω χρόνω θα αποκαδικοποιηθεί και θα πληροφορήσει ανάλογα τις καρδιές που ήρθαν σε επαφή με την ταπεινώσή του, και θα τις ευεργετήσει πλουσιοπάροχα.

«*Άμην λέγω υμίν, εφ' όσον έποιήσατε ενί τούτων τών αδελφών μου τών έλαχίστων, έμοι έποιήσατε*» (Ματθ. κε' 40).

*Όπου βουβή ειν' η ζωή
δεν είναι κι ανημπόρια.
Είν' και βαριά ταφόπετρα
σκόπιμα ξεχασμένη,
για να θυμίζει στους «σοφούς»
πως είναι γελασμένοι.*

*Παραπληθύναν οι σοφοί
πλουτίσαν οι μεγάλοι,
κάποιοι ισιώνουν τους μοχλούς
που προκαλούν τη ζάλη.
Ας μην λοιπόν φοβόμαστε
ότι δεν μας ταιριάζει,
δεν ξέρουμε που οδηγεί
σε ποια παλάτια βγάζει.
Του μυστηρίου τις κορφές
ας μην παρεξηγούμε
και στο πικρό και στο γλυκό
τ' αληθινό τρυγούμε.
Αυτά τα λόγια, Κάιτη μας,
πάρε αντι στεφάνι
τώρα που βλέπεις τη Ζωή
απέραντα ν' αυξάνει.
Βαρκούλα της υπομονής
βρήκες λιμάνι να χαρείς!*

Μ' αυτά τα λόγια αποχαιρετίστηκε ένα παιδί εξηντάχρονο κατά την αναχώρησή του απ' αυτόν τον αινιγματικό για την νοημοσύνη του κόσμο!

Ας το τυλίξουμε με την ανάλογη στοργή και προστασία κατά τον ερχομό του, και είναι μεγάλο δώρο η ευκαιρία της επίσκεψής του.

Γ. Σ. Γ.

Μέτοχοι και κοινωνοί

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

χριστιανοί συγγέουν το ελληνορθόδοξο κοινοτικό πνεύμα με την εξαναγκαστική κομμουνιστική ανελεύθερη τακτική, γι' αυτό και αντιτίθενται σε κάθε συνεργατική δράση, κοινοβιακή οργάνωση και συνεταιρική σύμπραξη. Τι καλό θα ήταν εάν π.χ. οι κάτοικοι μιας βιώσιμης κοινότητας είχαν κοινές καλλιέργειες, συνεργασία στην μεταποίηση, διακίνηση των παραγόμενων αγαθών ως και στην εισαγωγή των αναλωσίμων και πρώτων ειδών διαβίωσης καθώς και στην από κοινού ίδρυση εργοστασιακών, ξενοδοχειακών και λοιπών παραγωγικών μονάδων.

Αλήθεια σκέφτηκε κανείς ότι οι τράπεζες και οι μεγάλες κερδοφόρες ασφαλιστικές εταιρείες έχουν τέτοια πρόοδο μόνο και μόνο γιατί χρησιμοποιούν τα δικά μας χρήματα; Αντί να δανείζουμε ή να δανειζόμαστε από τις τράπεζες, δεν θα μπορούσαν οι τοπικές κοινωνίες να ιδρύσουν κοινωνικές τράπεζες με μικρότερο επιτόκιο δανεισμού αφού τα κέρδη θα χρησιμοποιούντο για το καλό όλων και όχι προς όφελος των ολίγων; Άλλωστε, η λειτουργία κοινωνικών τραπεζών είναι θεσμός σε πολλές ξένες χώρες και έχει αρχίσει να εφαρμόζεται και σε δύο - τρεις δήμους της πατρίδος μας με ευεργετικά για όλους αποτελέσματα. Ο συνδυασμός άλλωστε της αγροτικής και της κτηνοτροφικής παραγωγής με τη λειτουργία συνεταιρικών ξενοδοχειακών μονάδων θα έδινε ζωή στην ύπαιθρο και εργασία σε τόσους ανέργους.

Αυτό όμως που για τους νεοέλληνες είναι αδιανόητο, η κοινωνική, δηλαδή, και συμμετοχική οργάνωση της οικονομίας μας, ήταν κοινή πρακτική στους ψαράδες της Γεννησαρέτ, τους κατόπιν δηλαδή μαθητές και αποστόλους του Κυρίου. Ο κάθε ψάρας δεν ψάρευε μόνος του και δεν πωλούσε μόνος του την ψαριά του, δεν είχαν δηλαδή ατομοκρατικό σύστημα. Δεν είχαν όμως ούτε κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Δηλαδή, δεν ήταν ένας από αυτούς άρχοντας και είχε τους άλλους εργάτες, αλλά ψάρευαν όλοι μαζί, ένωσαν την ψαριά τους, την πωλούσαν και μοιράζονταν τα κέρδη, ώστε να μην μείνει χωρίς ψωμί και εκείνος ο ψάρας, που ενώ κουράστηκε δεν μπόρεσε να πιάσει ψάρια. **Οι ψαράδες της Γεννησαρέτ ήταν μεταξύ των μέτοχοι και κοινωνοί.**

Την αλήθεια αυτή θα διαπιστώσει εύκολα κάποιος, όταν μελετήσει καλά την διήγηση της εκλογής των πρώτων μαθητών που ευρίσκεται στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο κεφ. Ε' από 1-11 και αναγιγνώσκεται στην Εκκλησία την Κυριακή προς το τέλος Σεπτεμβρίου. Εκεί, ο αναγνώστης θα εκπλαγεί από τη στάση του Πέτρου ο οποίος όταν είδε, ότι το πλοίο του γέμισε από

Υπερβολικοί εναγκαλισμοί...

Τηλεοπτικός φακός παρουσίασε την 6-9-2011 τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο κ. Ιερώνυμο να θεμελιώνει ίδρυμα που θα στεγάσει και θα περιθάλψει γέροντες εντός των κόλπων της Εκκλησίας.

Παρά την «κρίση» και την οικονομική δυσπραγία, δεν σταματά το έργο της η φιλανθρωπική δημιουργική διάθεση των προσώπων που επιθυμούν να βιώσουν τον τρόπο ζωής της Ορθοδοξίας.

Δυστυχώς, όμως, παρά τις καλές αυτές προθέσεις που υπάρχουν, δεν μας λείπουν

ψάρια, δεν έφυγε μόνος του να πάει να τα πουλήσει για να κερδίσει περισσότερα από τους άλλους, όπως θα έκαναν οι σύγχρονοι μας επιχειρηματίες αλλά φώναξε και τους άλλους ψαράδες, οι οποίοι ήταν μέτοχοι και κοινωνοί με τον Πέτρο για να επωφεληθούν και αυτοί από την μεγάλη ψαριά. Να γιατί ο Κύριός μας εξέλεξε αυτούς τους απλούς ανθρώπους για μαθητές Του και αποστόλους Του γιατί εκτός των άλλων ήταν προετοιμασμένοι να δεχθούν την καινή και κοινή Βασιλεία Του. Αυτό άλλωστε φάνηκε και στην οργάνωση της πρώτης εκκλησιαστικής κοινότητας, όπου «**ήσαν άπαντα αυτοίς κοινά**».

Επομένως, για να δει ο τόπος μας καλύτερες μέρες, να γνωρίσει η χώρα μας κάποια ευημερία και για να ζήσουμε όλοι με κοινωνική ειρήνη και πρόοδο, πρέπει να γίνωμε όλοι μέτοχοι και κοινωνοί σε όλα. Κοινωνοί και στη λύπη και στη χαρά και στα μέσα παραγωγής και στην εργασία αλλά και στην απόλαυση των αγαθών. Όσο και αν φαίνεται αυτό δύσκολο και ακατόρθωτο, οφείλομε να το εφαρμόσουμε γιατί αυτό είναι ο ελληνορθόδοξος τρόπος ζωής και πολιτείας και διότι αυτός ο δρόμος θα μας οδηγήσει στην πρόοδο.

Βεβαίως, δεν σας αποκρύπτουμε, αγαπητοί μας αναγνώστες, ότι συνεχώς απογοητεύομαστε από την αδιαφορία και την ατομοκρατική συμπεριφορά του λαού μας ακόμη και ημών των ορθοδόξων. Η απογοήτευσή μας αυτή φθάνει στο έπακρον κάθε φορά, που βρισκόμαστε προ των εκλογών και που δεν υπάρχει κανένα κοινωνικό, συνεργατικό, ελληνικό κίνημα για να ψηφίσουμε. Ακόμη και τα λεγόμενα μικρά κόμματα διέπονται από την αλαζονεία των μεγάλων. Έτσι και σε αυτές τις εκλογές θα είμαστε πάλι ραγιαδες, ραγιαδες και όχι ενεργοί πολίτες, μέτοχοι, κοινωνοί και συνεργάτες.

Η ευθύνη βαραινεί όλους μας, γι' αυτό και γρήγορα πρέπει να αλλάξωμε νοοτροπία, να γίνωμε πιο κοινωνικοί και πιο συνεργατικοί και όλοι μαζί να σκεφτούμε τι μπορούμε από κοινού να κάνωμε για το κοινό καλό και την κοινή σωτηρία.

Βασ. Τσούπρας
Θεολόγος – Κοινωνιολόγος

και οι ποικίλοι εποχικοί σκιοσκοτισμοί που καθιστούν τους ουρανοί μας ασυνήθιστα ανήλιους και ασέληνους.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος με σύντομο λόγο -τελειώνοντας την θεμελίωση του έργου- επρόφερε χαμηλόφωνα τη φράση: «Η Εκκλησία συμπαρίσταται στον άνθρωπο και τον προστατεύει», προσθέτοντας αμέσως, «όπως και η πολιτεία!»

Τι την ήθελε αυτή την προσθήκη ο Μακαριώτατος; Δεν το βλέπουμε ο λαός ότι η Πολιτεία συμπαρίσταται στον άνθρωπο και τον προστατεύει;... Μυαλό θέλει;

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

ό δρόμος του, ή δημιουργία του.

Κατ' αρχάς, αυτή ή γιορτή δεν είναι παρά ένας γενικός εορτασμός της γεννήσεως του ανθρώπου, και, όπως λέει το Ευαγγέλιο, δεν θυμόμαστε πλέον την αγωνία "δια την χαράν ότι εγεννήθη άνθρωπος εις τον κόσμον" (Ιωάν. 16,21). Δεύτερον, τώρα γνωρίζουμε αυτόν τον οποίον την ιδιαίτερη γέννηση και τον ερχομό εορτάζουμε: την Παναγία. Γνωρίζουμε τη μοναδικότητα, την ομορφιά, τη χάρη ακριβώς αυτού του παιδιού, τον προορισμό του, τη σημασία του για μας και για ολόκληρο τον κόσμο. Και τρίτον, γιορτάζουμε όλους όσοι προετοίμασαν τον δρόμο της Παναγίας, πού συνέβαλαν στο να κληρονομήσει τη χάρη και την ομορφιά. Σήμερα πολλοί άνθρωποι μιλούν για κληρονομικότητα, αλλά μόνο με μια αρνητική, υποδουλωτική και αιτιοκρατική έννοια. Η Εκκλησία πιστεύει σε μια θετική και πνευματική κληρονομικότητα. Πόση πίστη, πόση καλοσύνη, πόσες γενιές ανθρώπων πού αγωνίστηκαν να ζήσουν την αγιότητα, δεν χρειάστηκαν πριν το δένδρο της ιστορίας μπορέσει να βγάλει ένα τέτοιο υπέροχο και ευωδιαστό λουλούδι -την Παρθένο Παναγία! Γι' αυτό ή εορτή της Γεννήσεως της είναι ένας εορτασμός της ανθρώπινης ιστορίας, εορτασμός της πίστεως στον άνθρωπο, ένας εορτασμός του ανθρώπου. Δυστυχώς όμως, ή κληρονομιά του κάκου είναι πολύ πιο ορατή και γνωστή σήμερα. Υπάρχει τόσο κακό γύρω μας, ώστε αυτή ή πίστη στον άνθρωπο, στην ελευθερία του, στη δυνατότητα του να παραδίδει στις μελλοντικές γενιές μια φωτεινή κληρονομιά καλοσύνης έχει σχεδόν εξαπμιστεί κι έχει αντικατασταθεί από τον κυνισμό και την υποψία... Αυτός ο εχθρικός κυνισμός και ή αποθαρρυντική υποψία είναι ακριβώς ότι μας κάνει ν' απομακρυνόμαστε από την Εκκλησία, τη στιγμή πού αυτή γιορτάζει, με τέτοια χαρά και πίστη, τη γέννηση ενός κοριτσιού, στο οποίο συγκεντρώνεται όλη ή καλοσύνη, ή πνευματική ομορφιά, ή αρμονία και ή τελειότητα, πού είναι στοιχεία της γνήσιας ανθρώπινης φύσεως. Μέσα απ' αυτό το νεογέννητο κορίτσι, ό Χριστός -το δώρο του Θεού, ή συνάντηση μαζί Του -έρχεται ν' αγκαλιάσει τον κόσμο. Εορτάζοντας έτσι τη γέννηση της Παναγίας, βρισκόμαστε ήδη στον δρόμο προς τη Βηθλεέμ, κινούμενοι προς το χαρμόσυνο μυστήριο της Παναγίας ως Θεοτόκου.

(π. Αλ. Σμέμαν «Η Παναγία» εκδ. «Ακρίτας»)